

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 6. De arcanis Dei perfectionibus, deque ipsius divinis attributis, &
occultus judicijs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPVT VI.

De arcanis DEI Perfectionibus, deque ipsius Divinis attributis, & occultis judicijs.

NEquunt satis comprehendi arcana Perfectiones Divinae Essentia, ipsiusque Attributorum, & occultorum iudiciorum, quae ex ijs procedunt. De singulis nonnullas referemus admirabiles visiones.

§. I.

DUm aliquando manè agerem cum DEO (in Martio anni 1621.) dignatus est me deducere ad Coelestem Ierusalem per sanctos Angelos, qui me constituerunt coram throno Beatissimae Trinitatis, dicendo: Vides hinc, Domine DEUS Majestatis, istam animam, quam nos iussisti ad te adducere. Aspexit me Dominus benignè ac amanter, dixitque mihi: Nunquid non meministi, te habere auream clavim, ut ingrediaris in meum Divinum penetrale, quotiescunque tibi placuerit, & ego voluero, ubi te prius ad id disposuero. (*quo ipsi quodammodo declavit, quâ ratione sit intelligendus usus aureae clavis; si nimirum Divina Majestas prius inspiceret voluntatem ingrediendi, quemadmodum statim addidit:*) Intra, licet, in meum Divinum conclave, & videbis res admirandas. Intravi celeriter in meum DEUM, & quasi festinanter transeundo per illud summum Bonum, vidi quoddam sacrarium instar pulcherrimi, elegantis, & pretiosi palatij, quamvis non esset valde amplum. Aspexi quaquaversum, cognovique ibi maxima arcana, Magnitudinis, Bonitatis, ac Sapientiae Divinae, & alia admiranda mysteria, nec non eventus rerum futurarum, & res tam sublimes, ut excederent meam exilem capacitatem. Fuerunt autem mihi taliter manifestata haec mysteria, ut, tametsi illa distinctè & clarè viderem & cognoscerem, non possem tamen ea comprehendere: sed animadver-

tebam quandam claritatem & caliginem, Divinam, ut nullo modo potuerim explicare, vel dicere, quid ibi viderim & intellexerim. Transivi hac ratione per istud Sacrarium, ac deinde me reperi cum multis sanctis Angelis, & meo Custode, juxta quâdam infinitatem graduum summæ altitudinis, & pulchritudinis. Vehementer obstupui, dum viderem illâ magnificentiam, quia mihi in illis fuit repræsentata Immensitas DEI, & ipsius Divinae Naturæ. Dixerunt vero mihi Angeli: Conscende, Anima, hos gradus, & intra in cognitionem tui DEI, Divinarumque ejus Perfectionum, & Attributorum infinitæ ejus Essentiae. Incepi alacriter & animosè, movente me ad id ipso DEO, conscendere velociter, gradatim, & semper cum aviditate ascendendi ulterius ac ulterius, quia meus DEUS me sui cognitione impellebat, ac ostendebat mihi tuo lumine quiddam amplius quam hoc; quantoque magis ascendebam, tanto magis advertebam multo amplius esse ascendendum, longèque mihi major evadebat graduum altitudo, & immensitas. Perveni usque ad quandam summam altitudinem, semper tamen supererat amplius & amplius. Dum eo pertingerem, occurrerunt mihi duo gravissimi Angeli, & cum autoritate, ac si me vellent terrefacere, mihi dixerunt: Quò vadis? quò vadis, tam velociter & festinanter? Siste, & nè hinc ultra progrediaris, quia rues præceps, ascendendo ad tantam altitudinem. Visis his Angelis, vehementer sum mirata, & fui rapta in ecstasim, atque reveria modicum ad me, dixi illis: Quid dicunt Domini? permittant me ascendere, non ruam enim, siquidem DEUS, in quo vivo, me tenebit. Præcipitaberis omnino, Anima, reposerunt illi, si vis comprehendere, quod tuum excedit captum. Haecenus te duxit DEUS, quod satis ostendis; Verum nunc revertere, ut descendas, non tamen.

men eadem viâ , quâ ascendisti , sed istâ. Monstrabant verò mihi quandam scalam , in qua me Domini mei Angeli constituerunt , ac deduxerunt paulatim , & suaviter : atque inferius apud postremum hujus scalæ gradum mihi dixerunt , & significaverunt , quòd , ut anima ascendat ad supremam sui DEI cognitionem , pro suo captu , sit necessarius hic descensus , neq; expediat id velle aliter facere , sed quòd ipse DEUS debeat esse author , ac effector hujus operis , quòdque animæ , postquam illi DEUS præstitit istam gratiam , & ipsa id potest facere , sit descendendum in suum nihilum , & cognitionem suæ miseræ ac vilitatis.

§. II.

Alio die (in Majo anni 1617.) inquit , fui deducta per meos sanctos Angelos ad Aulam cœlestem , quæ erat immense magnitudinis , & in ejus medio erat maximum quoddam castellû , in cujus summitate lucebat Sol speciosissimus , qui suis radijs illuminabat omnes Beatos , illòsque beatificabat. In circuitu hujus magni Castellæ erant alia illi adhærentia , in quorum uno , quod apparebat valde præclarum , fuit patefacta porta , per quam introspicens , vidi in abstrusissimo & remotissimo loco sanctissimam Trinitatem , quasi in secretissimis penetralibus suæ Divinæ Naturæ. Postquam hoc spectaculo aliquamdiu me oblectavisset , duxerunt me Angeli ad aliud castellum huic vicinum , ubi mihi videbatur videre Divinitatē DEI , & hunc in modum me circumduxerunt per omnia alia. Interrogantibus me Angelis , an scirem quidnam id esset , dixi , quòd in singulis eorum castellorum viderim DEUM. Illi autem mihi hoc magis explicuerunt , dicentes , per illa castella representari Divina attributa , quæ sunt ipsemet DEUS : vicinissimum illi excellentiori erat Divina Bonitas ; alterum , in altera parte , Divina Misericordia ; postea sequebantur alia , Divinæ Fortitudinis , Justitiæ , & reliqua , videorque mihi vidisse , quomodo DEUS in singulis his castellis operetur aliquid in suis creaturis , juxta illud attribu-

tum Divinum , quod ibi mihi representabatur. Deinde vidi , quòd Persona Patris æterni , in specie humana , etsi valde diversa ab illa , quam habet Filius , quem video esse verum hominem , ascenderit ex eo minore Castello intus ad aliud maximum usque ad summitatem , conjunxeritque caput cum illo Sole , qui erat Divinum Verbum Incarnatum ; indicando mihi , se propter merita hujus Domini benefacere omnibus Beatis , ac reliquis hominibus. Et cum eadem viâ descenderet , quâ ascenderat , vidi eundem magnum DEUM , descendentem usque ad infernum damnatorum , & ibi per attributum suæ Divinæ Justitiæ illos punientem , licet quodammodo illibenter , & quasi coactè , quod id nollet facere , nisi exigeret ipsius Justitiæ , ac proinde adverti etiam ibi aliquid operari ejus Misericordiam , & abstrahebam me ab hoc videndo : quia non intelligebam , quomodo id fieret. *Ego illi id dixi : esse , quod docent Theologi , nimirum , DEUM punire citra condignum , minus quàm illos posset punire , & in eo reperiri aliquid Misericordiæ. statimque intellexit hoc ipsum esse , quod vident , neque sciebat exponere.* Vidi præterea ibidem infinitatem istius punitionis , in æternitate pœnarum , quod me reddidit attonitam , & adverti , quàm infinita esset culpa , eò quòd adverteretur DEO infinito , qui tali pœnâ & modo illam punit per suam Justitiam. Postea vidi eundem DEUM Patrem transeuntem ad Purgatorium , & per suam Justitiam ibi infligentem animabus illam pœnam ; sed suaviori modo , & quasi illarum vicem doleret. Deinde ascendit ad locum , in quo prius fuerat , cumque me abripuisset in ecstasim , inveni me in meo lecto , sicut soleo.

Aliâ vice (in Septēbri anni 1602.) postquam me DEUS duxisset in spiritu ad cœlum , contulit mihi ingens lumen , ut cognoscerem immortalitatem animæ , & æternitatem ipsiusmet DEI , atque licet multum fuerit , quod intellexi de hac immensa æternitate , dictum mihi est : Ad huc tamen longè abes ab illa percipiendâ.

§. III.

§. III.

Aliàs (in Julio anni 1619) mihi afflictæ dixit Dominus: Anima affligeris, veni mecum, & ducâ te ad cellarium meorû cœlestium vinorum, ubi recreaberis. Statimq; per quandâ unionem abripuit meâ animâ, & collocavit in recondito penetrâli sui Divini cordis, ubi ipsi exhibuit, quasi in diversis, & reconditissimis partibus, sua Divina attributa. Pervenit ad magnitudinem Divinæ Bonitatis, nec non Misericordiæ, Justitiæ, ac Sapientiæ, in quibus attributis contemplabatur & cognoscebat Divinum Esse. Visâ autem ejus Justitiâ fuit consternata, atq; exterrita. Delibabat aliquamdiu mea anima hæc bona sui DEI, ac Domini, immerfa & perdita in eo immenso mari, ac Divina caligine, sibi erepta, nec poterat intelligere, aut assequi immensas perfectiones illius DEI non cogniti, eratque quasi absorpta & ebria illâ luce, cognitione & suavitatibus quodammodo diversis, unius ejusdemque rei, sicut si unicus cibus posset diversimodè sapere. Istâ ecstasi, & modo quodam ebrietatis fuit mea anima quasi sopita in suo DEO, somno mystico & admirabili, quo durante illi dixit Christus Dominus: Accede ad me Anima. Accessit Anima ad Dominum, mansitque apud ipsum, sicut jussâ fuerat, ubi vidit res tam admirandas, ut illas nesciat eloqui, neque intelligere. Aliquantò post evigilavit, auditâ voce sui Angeli, ex somno, dicentis ipsi: Expergiscere, Anima, in nomine Domini, quia jam est tempus; & reducam te ad tuum locum. Itâ sum ad me reversa, invenique me in meo loco.

§. IV.

Aliàs (in Augusto, anno 1615.) vidi Christum Dominum confidentem in quodam throno, circumdatum ab Angelis, etiâque à meis, qui ipso innuente, me in momento prostraverunt coram Divina ejusdem Majestate, quæ extendit manum, & apprehensum meû caput sibi applicuit.

Ibi correpta fui tam spiritali & Divino somno, ut nunquam ex illo voluissem expergeri; ibi cognovi, specialiter à DEO illuminata, res maximas de sublimitate, Divinorum Judiciorum, ac variorum, arcanorum Divinæ Providentiæ. Etsi non scirem, neque possem id exponere, sicut vidi ac intellexi. Tantùm stupebam & eram attonita, atque etiam timebam, videns, quomodo prolapsa, nec non occulta DEI arcana, quoad varias vias, per quas ambulant homines. Occurrit parti superiori meæ animæ exemplum, quo id possem explicare, & est considerare altissimum montem, in quo est reperire varias semitas ac vias inter ingentia præcipitia, & imaginabar mihi multos illum perambulantes; bonos quidem insistentes semitis tam angustis ac arduis, ut viderentur præcipites ruituri, qui tamen superatâ hac difficultate & molestiâ devenirent ad viam planam & amœnam, magisque securam: alij verò incederent viâ, in speciem planâ, & amœnâ, cum magna prosperitate, in cuius termino prolaberentur in præcipitium, ac perirent. Hoc exemplum mihi incidit, sed non explicat adhuc bene id, quod vidi. Cognovi etiam, & experta sum, quomodo DEUS adit tribulatis ac afflictis, videorque mihi hoc vidisse. Denuo Divina Majestas me tetigit suâ sanctissimâ manu, & dixit: Anima, expergiscere ex somno (itâ redij ad me) aspice Cœlum. Elevavi oculos ad cœlum, quod conspexi apertum, unâque viam ad illud à meo cubiculo tendentem, plenam Angelis, ubi vidi lucem quandam inaccessibilem, quæ neque erat solaris, neque similis ulli lucinostrati. Correpta fui magno desiderio illuc eundi, dixique meo Domino: Eamus Domine, eamus. Dominus autem mihi dixit: Brevifiet. Et ego respondi: Domine, ne id fiat brevi, sicut tu intelligis, sed sicut ego opto. Tunc me rapuit in ecstasim, & quando mihi sum reddita, inveni me decumbentem in meo lecto, & meis gravatam doloribus, atque cruciatibus.